

Hồi 12

Muội đồ của bọn phản vương

Lão bang chủ Cái Bang bị bịt mắt đẩy vào một hang đá. Lão nghe thấy tiếng một tảng đá lớn bị vùn lấp cửa hang. Lão biết trong hang động có người, khá nhiều người, cũng bị trói như lão, có cả những người bị xiềng chân bằng xích sắt khá nặng.

Bỗng có tiếng hỏi vang vang cất lên từ góc xa:

- Ai mới vào đó? Tại hạ là Tạ Văn ở Tam Giang đây.

Lão bang chủ Lê Long bật cười đáp:

- Tạ chưởng môn đó ư? Ăn mày què này mới nghe tin chưởng môn mất tích, không dè lại gặp ở đây.

Nhiều tiếng người bật kêu lên:

- Lê Bang chủ! Té ra là Lê bang chủ của Cái Bang cũng bị bắt.

Một bàn tay nắm lấy bàn tay của Lê Long kéo ngồi xuống, người ấy nói:

- Tiền bối! Xin ngồi xuống đây!

Lê Long hỏi:

- Có phải Mã trại chủ Đà Giang đó chăng?

- Chính tại hạ!

Lão bang chủ thở dài:

- Đào Hạng Tử bảo Thập Bát Thương Trần Công Minh và hai người Tạ Văn, Mã Cương đều mất tích trên đường lên ải Bắc, sao các người lại ở đây?

Mã Cương đáp:

- Chuyện này thật bức mình! Bọn tại hạ tính qua ải Bắc, đi chợ Hoành Sơn tìm mua ngựa giống, đâu có ai ngờ đâm đầu vào vùng hành quân của soái lộ Tuyên Hóa. Bọn tại hạ bị bắt giữ, chẳng tra hỏi gì, điệu từ nơi này đến nơi khác, sau cùng đưa về đây. Điều bức nhất là xin gặp Chiêu Văn Vương Trần Nhật Duật chẳng được, còn bị bịt mắt suốt các chặng di chuyển, chẳng khác gì bọn gián điệp thời chiến tranh Sát Thát. Còn tiền bối, tiền bối bị bắt ở đâu?

Lão bang chủ Cái Bang đáp:

- Người bắt ăn mày què này chẳng phải là Chiêu Văn Vương.

Im lặng một lát, lão lớn tiếng hỏi:

- Còn Thập Bát Thương Trần Công Minh có ở đây không?

Tiếng Tạ Văn vang vang đáp:

- Lê bang chủ hỏi Thập Bát Thương ư? Y cũng bị bắt với bọn tại hạ nhưng đã bị tách ra từ lâu. Nghe nói Thập Bát Thương bị điệu lên cho vương gia thẩm vấn, nhưng từ đó chẳng thấy mặt nữa, hung cát chưa biết thế nào!

Lão bang chủ Cái Bang hỏi:

- Còn các huynh đệ khác thì sao?

Nhiều tiếng trả lời nhao nhao nổi lên cùng một lúc đến nỗi lão bang chủ không thể nghe được câu nào. Cuối cùng, một người đã già cất tiếng hỏi khàn khàn:

- Tại hạ ở Quy Hóa, các bằng hữu khác ở Đà Giang, ở vịnh Bái Tử Long, có người ở Trường Yên, cũng có người ở Khoái Lộ. Nói chung đây là anh hùng tứ xứ, kẻ bị bắt tại nhà, kẻ khác bị bắt ở võ đường, một số bị bắt trên đường hành hiệp. Người bắt bọn tại hạ là các cao thủ mặc quần áo quan binh, tự xưng là người của phủ Tiết Chế Quốc Công Hưng Đạo Vương. Việc này quả thật rất khó hiểu!

Lão bang chủ nói:

- Ăn mày già này thì chẳng gặp Chiêu Văn Vương, cũng chẳng thấy Hưng Đạo Vương mà gặp một bọn tám thằng khùng phái Điểm Thương và ba con chó rất dữ của Thiếu Lâm tự. Xin cơm đã chẳng được còn lố vốn to, vì bị nha đầu của Kim Kiếm giáo hạ độc thủ, làm cho đuổi chân đuổi tay chẳng được nữa.

Có tiếng cười hô hố vang lên, rồi tiếng người nói:

- Lão bang chủ thật có phúc lớn! Theo tục lệ Hoàng Man Động của bọn tại hạ, chỉ có các vị thượng khách mới được các nữ nhân của bản động chiêu đãi nồng nhiệt như thế.

Mọi người đều ồ lên cười theo. Nguyên ở dọc sông Hồng và vùng Tây Bắc, nhiều dân tộc hiếu khách vẫn cho phụ nữ đến tiếp xúc thân mật với kẻ lữ hành từ xa tới để tỏ tình huynh đệ. Đời Đường, bọn quan binh đô hộ gọi họ là dân Hoàng Man Động và thường rất bức mình vì tính khí cang cường của họ, có khi nổi loạn triền miên hết năm này qua năm khác. Họ tự coi mình là người Việt kể từ khi Dương Thanh, người Châu Hoan, nghe lệnh quan đô hộ Lý Tượng Cổ dẫn ba ngàn quân đi đánh Hoàng Man Động,

đã án quân lại giữa đường, bí mật hội họp với các thủ lĩnh Hoàng Man, cắt máu ăn thề hẹn nội công ngoại ứng. Cũng như người Hoàng Man, Dương Thanh là tay hào kiệt rất căm ghét quân đô hộ nhà Đường, đặc biệt tên thứ sử gian ác Lý Tượng Cổ. Trận đánh hợp đồng ấy đã thành công mỹ mãn, Dương Thanh đánh chiếm được thủ thành Tống Bình là kinh đô của Giao Châu thời bấy giờ. Lý Tượng Cổ bị giết cùng với bọn thuộc hạ, khiến một thời toàn cõi trời Nam được yên tĩnh. Vào các thời sau, dân sắc tộc được gọi chung là lão, chỉ một số ít người nhớ đến cái tên Hoàng Man Động.

Mã Lương hỏi:

- Bang chủ tiền bối! Bọn tại hạ đều bị bịt mắt nên hiện giờ chẳng biết rằng mình ở đâu. Có lúc ngửi mùi gió thổi trên sông, nhận ra chung quanh có đồng lúa nước, nhưng quanh đây lại có tiếng chim rừng, tiếng nai kêu.

Lão bang chủ đáp:

- Ăn mày què cũng đang bị bịt mắt như các người, nhưng biết rằng nơi đây nằm ở phía nam Thăng Long, cách xa bến Đông Bộ Đầu hơn một ngày đường.

Nhiều tiếng a liên nối nhau nổi dậy. Nhưng đúng lúc đó tảng đá chắn cửa hang được lăn ra, một người tiến vào, đồng dục nói:

- Lê bang chủ Cái Bang, xin mời ra đây!

Lão bang chủ được cầm tay dẫn đi theo một con đường mòn, đến một căn nhà lớn dựng bằng tre già, lợp lá gồi. Lão được cởi khăn bịt mắt, người đứng trước mặt lão mỉm cười hỏi:

- Lê bang chủ! Đã lâu không gặp, lão bang chủ vẫn mạnh giỏi?

Lão bang chủ Cái Bang nhận ra Nùng Đại Linh, chưởng môn phái Thiết Chuồng ở Bạch Đằng Giang, lão lắc đầu nói:

- Quả là đã lâu nay ăn mày què không được gặp Nùng chưởng môn nhưng gặp gỡ thế này không thấy thú vị chút nào!

Nùng Đại Linh có vẻ bẽn lễn đáp:

- Chắc bang chủ phiền lòng vì mấy sợi dây gân cá mập nhưng theo lệnh vương gia, khi nào thương nghị xong công việc của Cái Bang, tại hạ mới được phép cởi trói cho bang chủ. Xin mời!

Nùng Đại Linh đưa tay mời Lê Long bước vào nhà, ngồi xuống chiếu. Nùng Đại Linh cũng ngồi xuống. Hai người đối diện nhau hai bên tấm chõng bằng gỗ bồ đề, Nùng Đại Linh nói:

- Lão bang chủ! Tính bang chủ xưa nay thích rượu ai cũng biết, cho nên vương gia đã ban sẵn một bong bóng rượu ngon Tây Phù Liệt để đãi bang chủ khi việc thương lượng đã xong.

Lão bang chủ hững hờ nhìn ra sân rồi nhìn Nùng Đại Linh, lão hỏi:

- Ăn mỳ què chỉ có cái bát xin cơm là quý, chẳng biết Nùng chưởng môn muốn thương nghị về việc gì?

Nùng Đại Linh cười lớn đáp:

- Chính là thương nghị về cái bát xin cơm đó!

Lê Long quắc mắt lên nói:

- Nùng chưởng môn hãy nghe cho rõ! Cái Bang chẳng lý đến việc Thiết Chưởng Bạt Sơn môn, thì anh hùng bốn bể cũng chớ lý đến việc bốn bang!

Nùng Đại Linh đỏ mặt, nhả nhó:

- Lê bang chủ! Chẳng phải tại hạ lý tới việc Cái Bang mà đây là ý muốn của bậc quốc quân. Võ Thánh Vương gia thấy rằng bang chủ nay đã cao niên, việc gánh vác Cái Bang trước hay sau cũng phải truyền cho đệ tử Kiều Công Dương là phó bang chủ. Theo tục lệ, y phải được quyền thừa kế ngôi vị bang chủ!

Lão bang chủ tức giận đến nổi bật tiếng cười ha hả. Lão nói:

- Các vương hầu nhà Trần đều là nhân vật võ lâm, xưa nay rất tôn trọng các bang phái trên giang hồ. Việc bức bách ăn mỳ què, can thiệp vào nội bộ Cái Bang xưa nay chưa từng có. Nay Võ Thánh Vương của các người muốn lựa chọn bang chủ cho Cái Bang, phải chẳng muốn làm Minh chủ võ lâm, coi tất cả anh hùng bốn bể đều là hạng nô tỳ?

- Lúc này cần phải thế!

Câu trả lời không phải của Nùng Đại Linh mà là của một người mới bước vào. Đó là Trần Hưng Quốc. Tướng mạo y rất khôi vĩ, nay lại mặc long bào, theo sau có Cao Ngạn ôm kiếm đi hầu, trông lại càng lẫm liệt oai nghi. Y đi thẳng vào nhà, không đến ngồi bên chõng với Nùng Đại Linh và Lê Long mà ngồi lên chiếc ngai cao, đặt trên chín bệ đá.

Nùng Đại Linh vội bước đến chân bệ, sụp xuống lạy, miệng hô:

- Thiên tử giá lâm! Vạn tuế, vạn vạn tuế!

Trần Hưng Quốc đồng dạc nói:

- Bình thân!

Nùng Đại Linh bèn tạ ơn, khép nép đi đến khoanh tay hầu sau ngai, bên cạnh Cao Ngạn. Trần Hưng Quốc nhìn lão bang chủ khế hừ một cái, phán:

- Trước mặt ta, lão ăn mày già Lê Long chẳng chịu quỳ lạy, tội phạm thượng khi quân này đủ chém đầu, người biết không?

Lão bang chủ hoang mang lắc đầu quây quạy, lão nghĩ:

- Võ Thánh Vương này cũng trạc tuổi Hoài Văn Hầu Trần Quốc Toản nhưng dung mạo không giống. Y mặc áo long bào như đương kim hoàng đế là thế nào? Nhưng nếu đây quả thật là vua nhà Trần thì y chẳng xứng là Võ Thánh Vương. Ôi! Ăn mày què ra đường gặp ni cô mất rồi! Hẳn đây chỉ là một phản vương theo gót Trần Di Ái hay Trần Kiện mà thôi.

Nghĩ vậy lão bèn cười đáp:

- Chớ nóng, chớ nóng! Ngài là vua, ăn mày này cũng là vua. Hai vua chẳng nên bức hiếp nhau, gây trò cười cho thiên hạ!

Trần Hưng Quốc nhếch mép cười nói:

- Người tự nhận là vua ăn mày nhưng bát mã não chẳng có, ngọc tượng của tổ sư cũng không còn. Người lấy cái gì chứng thực người là vua ăn mày?

Lão bang chủ sững người ra một lát. Cái bát mã não lão đã giao cho Tiểu Miêu, ngọc tượng tổ sư thì bị Kiều Công Dương chiếm đoạt dưới núi Tràng Kênh trên sông Bạch Đằng, sau khi lão bị trúng độc Nhuyễn Cân Hương Vụ của Kim Kiếm Sư Vương Xử Nữ. Lão bèn gật đầu nói:

- Được, được! Vương gia cho rằng ăn mày què này chẳng phải là bang chủ Cái Bang, ăn mày què này cũng chưa tin vương gia là vị quân chủ của triều đình nhà Trần. Chúng ta hãy ngoéo tay đánh cá một phen được chăng?

Trần Hưng Quốc quắc mắt lên nhưng lại phì cười, y nói:

- Người đúng là một thằng hề già, chẳng phải một tên ăn mày tầm thường.

Y bước xuống ngai, đến gần lão bang chủ nói:

- Cô gia tha chết cho người hôm nay chẳng phải vì nể sợ cái chức vua ăn mày của người đâu! Xưa nay người là một cao thủ võ lâm, được bọn hậu sinh rất trọng vọng về nhân phẩm. Ta tha chết cho người chính là để cho anh hùng bốn bể nhìn thấy cái đức lớn của bậc đế vương, nức lòng theo ta mở cơ nghiệp nhà Chu, tiêu diệt cái ác của nhà Thương. Ta cho người ba ngày để suy nghĩ!

Nói dứt, Trần Hưng Quốc rảo bước đi ra. Cao Ngạn và Nùng Đại Linh nổi gót theo hầu. Lão bang chủ ngồi lại một mình trong ngôi nhà lớn. Tất nhiên lão không hy vọng được dâng rượu, thậm chí cả cơm ăn, lão nghĩ thầm:

“Té ra đầu mối của hành động phản bang của Kiều Công Dương bắt đầu từ nơi đây. Ta chẳng thuộc hết tên của cá vị vương hầu nhưng cái tên Võ Thánh Vương này thật lạ tai. Cứ xem bộ long bào và khẩu khí của y thì rõ ràng y muốn đánh đổ triều đình nhà Trần, lập triều đại mới. Y muốn thu phục võ lâm dưới tay y hẳn cũng không ngoài ý đồ sử dụng quần hùng vào những việc bạo thiên nghịch địa. Gan to mặt lớn đến như thế chẳng phải hạng người tầm thường. Nhưng nhà Trần từ khi lên thay nhà Lý đến nay chưa hề có những vua ác như Kiệt, Trụ. Thái Tông, Nhân Tông đều là những bậc oai võ, hiền triết, ngoài đánh bại Nguyên Mông còn chấn chỉnh phong hóa, dẹp bỏ dâm từ, chăm lo việc mở ruộng đắp đê. Nạn quyền thần tham bạo như Đỗ Anh Vũ dưới triều Lý hoàn toàn không có. Gọi chính trị nhà Trần là “cái ác của nhà Thương” rõ ràng là lời phỉ báng rất hàm hồ. Ăn mày què này dù ngu muội cũng chẳng để cho thiên hạ bịt mắt như thế.”

Ý đã quyết, lão bang chủ bèn đưa mắt nhìn quanh, nghĩ kế đào tẩu. Hai tay lão bị trói thúc kè rất chặt nhưng đôi chân thì được tự do. Lão có thể nhảy những bước dài và thoát nhanh vào rừng khi trời tối, nếu người canh gác không phải là hạng cao thủ bậc nhất.

Lão ngồi im lắng tai nghe, đến đập một miếng trầu mà lão không nghe thấy động tĩnh gì ngoài tiếng chảy róc rách của một dòng suối đằng sau nhà. Lão nghĩ thầm:

“Bọn Võ Thánh Vương chẳng lẽ coi thường ăn mày què đến mức này sao? Quanh nhà này, trong khoảng hai mươi trượng không hề có cao thủ ẩn nấp.”

Phía trước nhà có sân rộng, hàng rào cao và một con đường mòn chạy ngang. Bên kia đường là một bãi tranh và rừng cây rậm. Nếu ngay lúc vượt qua sân mà lão không bị phát hiện thì có rất nhiều hy vọng thành công. Các cao thủ đuổi theo lão sẽ bị đánh lạc dễ dàng trong rừng cây. Lòng nôn nóng đến cực điểm, lão đứng phắt lên, rảo bước ra thêm. Nhưng đúng lúc chân lão đặt xuống sân thì một tiếng nói cất lên:

- Không nên đi, không nên đi!

Tiếng nói đưa xuống từ một cái chòi cao vuông vắn. Đứng trên chòi là một trong bốn đạo tướng của Thông Thánh Quán ngực áo vẽ quẻ kiền. Tay y cầm một cây nỏ cứng, loại bắn tên đồng có lực đạo cực mạnh. Y đưa tay chỉ cho lão bang chủ nhìn thấy có bốn cái chòi như vậy ở bốn phía nhà. Bốn cao thủ canh gác chính là bọn đạo trưởng Thiên Địa, Phong, Lôi.

Bọn này cùng với Thông Thánh Quán Chủ đã bị Mê Hồn cung chủ phế bỏ võ công, phát mại làm nô tỳ ở Vân Đồn, nhưng may mắn chúng đã nhận được tin về cho Kiều Công Dương. Trần Hưng Quốc nhận được tin này bèn cho Thẩm Hoa Phong và Phong Lưu lão đồng túc tốc dùng thuyền đuổi theo bọn lái buôn nô tỳ Qua Oa và Tam Phật Tề để chuộc lại. Dọc đường về Đông Bộ Đầu, Phong Lưu lão đồng đã dùng phép kim châm quá huyết để chữa thương kinh mạch cho chúng rồi dùng công phu nội gia giúp cho chúng hồi phục dần. Lúc này công lực của chúng đã gần được như cũ.

Lão ăn mày vô cùng chán ngán, ngồi phịch xuống thêm nói:

- Không nên đi! Rõ ràng là không nên đi!

Lão vừa tức bực vừa buồn cười, bật lên cười ha hả. Vừa dứt tiếng cười, lão thấy cổng mở, một người cũng bị trói như lão bước vào, theo sau là Liệt Hỏa chân nhân tay cầm cái khèn có nhiều ống dài. Lão bang chủ bật kêu:

- Ủa! Thập Bát Thương Trần Công Minh!

Người bị trói đúng là Trần Công Minh, râu cằm lởm chởm, búi tóc đổ xòa. Ông có vẻ rất mệt mỏi và phẫn nộ. Nhận ra bang chủ Cái Bang, Trần Công Minh nói:

- Bang chủ tiền bối cũng bị bắt ư?

Lê Long bật tiếng cười đáp:

- Không phải là bị bắt mà được mời. Trói khách thế này chính là khách mời đặc biệt của vị vương gia chủ nhân của bọn nô tỳ như kẻ đi sau người đó.

Trần Công Minh trợn mắt lên rồi cũng phì cười. Liệt Hỏa chân nhân xám mặt đi nhưng y như rằng cười nói:

- Đúng là chua như dấm, chua như dấm!

Y ngồi phệt xuống sàn, đưa khèn lên miệng thổi. Đây là một nhạc khí nhưng khi Liệt Hỏa chân nhân thổi thì không phát ra một âm thanh nào, chỉ thấy ngo ngoe thò ra những cái đầu rắn kim tuyến xà kịch độc. Y nhoẻn miệng cười nói:

- Hai vị cứ tự do đàm đạo! Tại hạ chẳng nghe chuyện các vị, các vị cũng chớ nên quan tâm đến cái khèn của tại hạ! Tại hạ đúng là kẻ nô tỳ được người ta sai bảo vì lát nữa đây chính tại hạ sẽ phải đưa cơm nắm đến tận mồm cho hai vị đỡ cơn đói.

Trần Công Minh buông người xuống thở dài nói:

- Bang chủ tiền bối! Tại hạ đúng là thằng ngốc!

Lão ăn mày hỏi:

- Vì sao thế?

- Lúc tại hạ bị bắt ở Bắc lộ, tại hạ và các vị chưởng môn Tạ Văn, trại chủ Mã Lương đều tưởng lầm là rơi vào tay lộ soái Tuyên Hóa nên cảm thấy rất yên tâm. Vương gia Trần Nhật Duật vốn không lạ gì giới võ lâm hiệp đạo. Lúc bị tách ra khỏi mọi người, đưa đến một lều riêng trong núi, tại hạ cũng vẫn còn tin chắc được gặp Chiêu Văn vương, nếu không gặp chính vương gia thì cũng là nhân vật thân cận của vương gia. Chính vì định ninh như thế nên khi nghe nói vương gia cần gặp Kiếm tiên Hồ Thiện Đạo, tại hạ đã đưa ngay cây thương cho người của vương gia đem về đèo Tam Điệp.

Lão bang chủ kêu à một tiếng nói:

- Ta có nghe vua hát xẩm Đào Quỳnh nói việc ấy. Thập Bát Thương Trần Công Minh mất tích nhưng cây thương lại được đưa về tận nhà. Cây thương ấy có liên hệ gì với Kiếm Tiên Hồ Thiện Đạo?

Trần Công Minh nói:

- Cây thương của tại hạ có điểm đặc biệt là trên thương có khắc chữ “Thập Bát Thương”. Việc khắc chữ này xảy ra cách đây năm năm, lúc đó tại hạ và Kiếm tiên đều dự trận đánh chặn Ô Mã Nhi, Phàn Tiếp ở Trúc Động, không cho quân Thát Đát rút chạy bằng đường sông Giá. Mục đích của trận đánh này là buộc đạo thủy quân của Ô Mã Nhi phải lùi về Vạn Kiếp để rút ra sông Bạch Đằng, chỗ mà quân ta đã bày trận sẵn sàng để tiêu diệt chúng. Tiền bối thử xét xem, một bên quân Thát Đát muốn mở đường rút ra biển cho nhanh, một bên quân ta kiên quyết buộc cả đại quân của chúng phải lùi, trận xung sát đã diễn ra khốc liệt biết chừng nào. Kiếm tiên Hồ Thiện Đạo đúng là con hổ dữ. Ông nhảy hẫng lên chiến thuyền tiên phong của Phàn Tiếp, chặt gãy cây cột buồm, khiến thuyền quay ngang trên khúc sông hẹp. Bọn cao thủ Thát Đát lẫn xả vào ông đều bị hất bay đi bốn phía như bướm bướm. Lúc Kiếm tiên quay lưng nhảy trở về thuyền mình thì bất ngờ có hai tên cầm tử Thát Đát nhảy vọt theo. Tại hạ ở thuyền bên cạnh không thể hét lên cảnh giác Kiếm tiên giữa trận địa đang ồn ào như sấm động đó, liền cấp thương nhảy vọt lên chặn đường hai con chó dữ Thát Đát. Ngay sát sau lưng Kiếm tiên, tại hạ đâm chết được một tên, dùng cán thương đánh vỡ tâm mạch tên thứ hai. Kiếm tiên Hồ Thiện Đạo liền khen: “Thập Bát Thương hôm nay thật sáng giá!”. Sau trận đánh, Kiếm tiên dùng mũi kiếm khắc ba chữ “Thập Bát Thương” vào cán thương của tại hạ và bảo: “Trần huynh đệ nếu sau này có việc gì cần đến Hồ mỗ, cứ cho người nhà cầm cây thương này đến núi La Phù”. Đó là lý do khiến tại hạ gửi cây thương ấy về nhà, để mời Kiếm tiên đến hội kiến với vị vương gia ở đây. Cho đến lúc ấy, tại hạ vẫn còn mơ hồ, nghe nói “vương gia” thì định ninh đó là Chiêu Văn Vương Trần Nhật Duật.

Lão bang chủ hỏi:

- Kiếm Tiên có đến không?

Trần Công Minh lắc đầu đáp:

- Kiếm tiên đã tuyệt tích. Sơn trang, sơn động của ông đều bị đốt cháy, khắp vùng La Phù sơn không có ai biết Kiếm tiên đã bỏ đi đâu.

Vua ăn mày nói:

- Lão hạt tử Đào Quỳnh nói rằng có dấu vết tro xương trong một cái quan tài bằng đá nên ngờ rằng Kiếm tiên đã tự thiêu.

Trần Công Minh dựng lông mày lên đáp:

- Tro xương trong quan tài bằng đá ư? Không phải di cốt của Kiếm tiên Hồ Thiện Đạo đây mà là của Hồ phu nhân. Hơn hai chục năm nay Kiếm tiên giữ gìn thi thể của ái thê trong cái quan tài bằng đá. Nay Kiếm tiên hỏa thiêu tất cả chắc là vĩnh viễn rời bỏ La Phù sơn.

Lê Long ngậm ngùi than:

- Thế là Kiếm tiên quả thật đã rút chân ra khỏi chốn giang hồ, đúng như lời ông nói ở chân tháp Bình Sơn. Việc này quả thật đau lòng cho võ lâm hiệp đạo!

Trần Công Minh lại thở dài nói:

- Kiếm tiên đốt xác ái thê của ông cũng là việc rất đau lòng. Hồ phu nhân vốn là người sắc nước hương trời, chết đi nằm trong quan tài vẫn tươi đẹp như người sống.

Lão bang chủ nói:

- Ta có nghe đồn hồi phu nhân chết đi lúc còn rất trẻ. Tuyệt kiếm Giáng Tiên khi ấy mới được bà sinh ra. Thật đúng lời cổ nhân: “Giai nhân tự cổ như danh tướng. Bất hứa nhân gian kiến bạch đầu”.

Trần Công Minh lắc đầu nói:

- Tiền bối! Có một thiên thảm tình trong cái chết ấy. Chính Kiếm tiên Hồ Thiện Đạo đã giết ái thê của mình.

Lão bang chủ giật nảy mình kêu lên:

- Có việc đó sao?

Trần Công Minh đáp:

- Việc này chính Kiếm tiên kể lại cho tại hạ nghe trong lúc say rượu. Hồ phu nhân vốn là người họ Trần, tên là Di Hoa. Bà ta đến núi La Phù để lấy trộm La Phù kiếm phổ. Hồ Kiếm tiên không hề ngờ việc này. Đêm xảy ra vụ trộm, Kiếm tiên đang ngồi đọc sách. Hồ Phu nhân nói rằng bà thấy nóng nẩy, muốn đi tắm một chút. Lúc nghe thấy tiếng động ngoài từ đường, Kiếm tiên vén rèm nhìn ra, thấy một bóng đen đang lấy trộm kiếm phổ trong tráp bạc. Ông vọt ra, tuốt cây kiếm gác trên án thờ. Bóng đen đã phóng ra ngoài, tay liệng kiếm phổ vào rừng cây ở cuối vườn. Kiếm tiên liền phóng kiếm trúng lưng kẻ trộm, chân nhảy vọt đi chặn đường kẻ đồng lõa, kẻ mà ông chắc rằng đã đón nhận kiếm phổ ở cuối vườn. Nhưng ông vừa nhắc chân lên thì nghe thấy tiếng rên làm cho ông khiếp đảm, ông quay ngoắt lại, vực xác tên trộm bị tử thương lên. Đúng là ái thiếp của ông. Kiếm tiên Hồ Thiện Đạo liền ngã vật xuống, chết giấc. Kể từ đó cuộc đời của Kiếm tiên rất buồn thảm. Bề ngoài ông cực kỳ cao ngạo nhưng trong lòng thì rất chán đời.

Lão bang chủ thở hắt ra nói:

- Đúng là một cái chết bi thảm! Kiếm tiên Hồ Thiện Đạo phen này hẳn là tuyệt tích giang hồ thật. Còn người, chỉ vì giúp người không nên việc mà bị bạc đãi thế này sao?

Trần Công Minh mím môi lại, mắt liếc nhìn Liệt Hỏa chân nhân một cái, đáp:

- Tại hạ bị trói từ khi được gặp Võ Thánh vương Trần Hưng Quốc. Y khuyên dụ tại hạ theo y chống lại triều đình. Chính lúc ấy tại hạ rất uất hận về việc bị lừa, lại không kham nổi cái khẩu khí phản loạn của y, nên trả lời rất lỗ mãng. Y tức giận định giết ngay tại hạ nhưng rồi chẳng biết nghĩ sao, sai trói tại hạ lại, cho tại hạ suy nghĩ thêm ít ngày.

Lê Long bật tiếng cười ha ha nói:

- Suy nghĩ, suy nghĩ! Vị vương gia này thích chúng ta suy nghĩ. Nhưng chính bản thân y mới là người cần suy nghĩ lại về cái cao vọng tranh bá đồ vương.

Liệt Hỏa chân nhân bỗng đứng dậy, lặp lại:

- Chưa như dấm, chưa như dấm đấy!

Y cười, nói rất dịu dàng:

- Hai người có chết đừng oán trách vương gia hẹp lượng đấy nhé!

Y bước ra, mở rộng cánh cổng. Từ bên ngoài, tiến vào hai đạo sĩ, một người mặt đỏ như chu sa, người kia mặt xám đen. Cả hai đều có những bàn tay cực lớn. Đó là Phong Lưu lão đồng và Thông Thánh Quán Chủ. Theo sau hai người này là một chiếc võng.

Nằm trên võng là Hoa Tư, đầu quấn khăn đỏ nhiều vòng rất chặt. Y đã bị nứt xương sọ trong cuộc giao đấu với Lữ Hùng ở Hoàng Liên Sơn. Tuy được tận tình chữa trị, mắt y vẫn còn mờ dại, hể nói lỏng khăn quấn đầu là bị những cơn nhức buốt làm cho y la hét như cọp điên. Đi sau võng là Điểm Thương Bát Tiên, tám người đều mặc áo vàng, râu tóc bạc phơ dưới ánh nắng. Tất cả đều đứng lại ngoài sân, trước mặt lão bang chủ Cái Bang và Thập Bát Thương Trần Công Minh.

Hoa Tư ngồi dậy trên võng hỏi:

- Trần Công Minh! Thời hạn vương gia dành cho người đã hết. Nay hãy trả lời đi! Đây là câu trả lời quyết định người sẽ sống hay sẽ chết. Chính người tự viết lấy bản án. Tùy theo câu trả lời người sẽ được trở về Tam Điệp, vui vẻ với vợ con hoặc người sẽ bị hành quyết ngay tức khắc.

Hoa Tư nói rất rời rã nhưng giọng nói ngang ngang, bập bợng của y không che giấu được y là người Thát Đát. Trần Công Minh đưa mắt nhìn lão bang chủ Cái Bang một cái, nói khẽ:

- Tiền bối! Tại hạ xin vĩnh biệt!

Quay nhìn Hoa Tư, ông đứng dậy trả lời:

- Trần Công Minh này chẳng phải cao thủ vào bậc nhất trên giang hồ nhưng xưa nay chưa từng làm việc gì đáng hổ thẹn, gây tiếng xấu cho cha ông, dòng dõi. Người là người Thát Đát, ta là người nước Nam, hai bên vốn không có tình nghĩa giang hồ, người thật chẳng có tư cách gì để nói chuyện với Trần Công Minh này.

Hoa Tư cười gằn:

- Ta là người thay mặt Võ Thánh Vương.

Trần Công Minh đáp:

- Võ Thánh Vương là người danh phận còn mơ hồ, thủ đoạn đối xử với anh hùng võ lâm chẳng phải là vương đạo. Trần mỗ còn nghi ngờ về nhân cách người ấy, đâu có thể đem thân mình ra bán rẻ cho y.

Hoa Tư hỏi:

- Hãy nói cho rõ: Người không tin hay người không phục?

Trần Công Minh cười gằn đáp:

- Chẳng tin hay chẳng phục có khác gì nhau?

Trần Công Minh không kịp thấy động tác của Thông Thánh Quán Chủ. Câu nói của ông chưa tắt âm vang, ngực ông đã bị Thông Thánh Quán Chủ vỗ một chưởng.

Người Trần Công Minh không bị văng đi xa. Chỉ thấy vai ông run lên, trên ngực đã in rõ vết bàn tay đen bầm như mực. Trần Công Minh trợn mắt, ngã quỵ xuống thềm, máu đen không ngừng ứa ra khóe miệng và vết thương.

Hoa Tư lại nằm xuống võng, y nói:

- Lê bang chủ đã cao niên, tất khôn ngoan, biết suy nghĩ hơn kẻ ngu độn này.

Hai đạo sĩ cao lớn quay ra cổng. Cái võng đi theo, bọn Điểm Thương Bát Tiên đi sau cùng. Trên thềm nhà, lão bang chủ Cái Bang ngồi nhắm mắt. Bên cạnh lão, xác chết của Thập Bát Thương Trần Công Minh vẫn còn co giật, lão nghĩ thầm:

“Đây là lũ chó Thát Đát đối phó với ta, chẳng phải với Trần Công Minh. Tội nghiệp Thập Bát Thương bị dùng làm quân chốt thí trên bàn cờ ác độc của Trần Hưng Quốc. Xem ra y rất cần khuất phục được ta để trọn quyền thao túng Cái Bang. Thật may, cái bát mã não đã về tay Tiểu Miêu. Nha đầu đó tinh nghịch nhưng vô cùng khả ái! Ta biết y còn trong trắng, có thể tin cậy sẽ học được võ kinh đến năm sáu phần. Ôi! Chỉ cần y luyện được năm sáu phần thôi, võ công của Cái Bang cũng sẽ làm chấn động giang hồ, chẳng phải một đời này mà đến mấy đời sau.”

Lão nhìn xuống bàn tay của Trần Công Minh đang cào xuống mặt đất lần cuối. Các ngón tay không còn khí lực đang cong lên bỗng duỗi bệt ra. Lão thở dài nói thầm:

- Thập Bát Thương thật là một anh hùng! Dũng khí của y chẳng kém gì danh tướng Trần Bình Trọng!

oOo

Tiểu Miêu xuất hiện đột ngột đến nỗi lão bang chủ Cái Bang giật nảy mình, không tin ở cặp mắt của mình nữa.

Thoạt tiên lão chỉ nhìn thấy bọn Điểm Thương Bát Tiên đang đi ra cổng bỗng trở lại. Rồi đến cái võng của Hoa Tư. Rồi Phong Lưu Lão Đồng và Thông Thánh Quán Chủ. Đám người này lùi từng bước vào sân. Rồi Tiểu Miêu hiện ra, vai khoác y bảy màu sắc sỡ, đầu đội mũ thái học sinh. Đi sau nàng là mười trưởng lão bát đồng, không thiếu người nào.

Điều rất kỳ dị là Tiểu Miêu bước lên một bước thì bọn đạo sĩ lùi lại một bước. Về mặt chúng rất căng thẳng, tay đều đưa lên thủ thế trước ngực nhưng không hề có ý tấn công. Tiểu Miêu đã liếc mắt thấy Lê Long, tay cầm cái bát mã não, nàng nói:

- Sư phụ yên tâm! Các trưởng lão sẽ cắt dây trói cho sư phụ.

Hai trưởng lão Sử Luân, Văn Văn Hộ hiểu ý, liền tiến tới bên lão bang chủ, luồn dao nhọn cắt đứt dây gân cá mập, đỡ lão đứng lên. Lão bang chủ gạt tay hai trưởng lão ra, la lớn:

- Bé con! Coi chừng Độc Sa Chuồng của Thông Thánh Quán Chủ và Chu Sa chuồng của Phong Lưu Lão Đồng!

Tiểu Miêu đáp:

- Sư phụ yên tâm rút lui trước với các trưởng lão!

Lê Long nói to:

- Chúng ta cùng đánh để rút ra! Ở bốn chòi canh còn có bọn đạo tướng Thiên, Địa, Phong, Lôi rất nguy hiểm.

Lão vừa nói dứt thì trên chòi phía đông có tiếng cười lạnh lạnh. Trên chòi phía nam cũng có tiếng cười. Lão bang chủ nhìn lên, bật tiếng reo:

- Mê Hồn Cung Chủ! Kim Kiếm Sư Vương! Đồng đạo của ta đã tới!

Nhìn về phía các chòi phía tây, phía bắc, lão lại reo lên:

- Thần Long đại hiệp! Tuyệt kiếm Giáng Tiên! Các vị đến thật đúng lúc!

Tiểu Miêu lại giục:

- Sư phụ nên đi mau để bắt Kiều Công Dương! Sử trưởng lão biết nơi y ẩn núp.

Nghe nói đến Kiều Công Dương, lão bang chủ gầm lên:

- Kiều Công Dương ư? Nhất định phen này y không thoát khỏi tay ta!

Lão liền phóng chân ra cổng. Mười trưởng lão bát đồng liền chạy theo. Tiểu Miêu nghe tiếng chân đã xa bèn cất tiếng nói:

- Các đạo nhân! Các người vô cớ can thiệp vào việc của bốn bang, ủng hộ tên phản đồ Kiều Công Dương, ra tay bắt sống bang chủ của bốn bang, thủ đoạn rất bá đạo, rất đáng trừng trị! Người nào trong các vị có can đảm bước ra nhận tội thay cho mọi người nên bước ra. Tại hạ chẳng phải là kẻ hiếu sát, chỉ cần giết được một người đó, để chứng tỏ công lý của võ lâm, những người khác sẽ được toàn mạng.

Phong Lưu Lão Đồng hỏi:

- Té ra chính người là tân bang chủ của Cái Bang?

Thông Thánh Quán Chủ đảo mắt nhìn lên bốn chòi canh, vội vã nói tiếp:

- Anh em bần đạo không tham dự vào vụ bắt sống Lê bang chủ ở núi Tràng Kênh. Hoa Tứ tiên sinh đây cũng không có mặt. Chỉ có Điểm Thương Bát Tiên đi theo Xử Nữ và bọn Hồng Gia Tam Kiệt dự vào vụ đó.

Tiểu Miêu gật đầu nói:

- Các người không can dự thì tránh ra một bên!

Nàng vừa nói dứt thì tám cái bóng vàng cùng một lúc bay đến, chụp lấy nàng như một đàn quái đỉ. Cái bát mã não trong tay Tiểu Miêu xẹt bay ra. Chỉ nghe bộp một tiếng, lão đạo sĩ bị cái bát đập trúng đầu đã ngã sòng xoài. Bàn tay trái của Tiểu Miêu chụp quăng ba đạo sĩ khác ra xa. Bốn người còn lại bị trúng cước, bay ngược về phía sau. Tiểu Miêu xuất đòn nhanh đến nỗi không ai kịp nhìn thấy những ngọn cước vun vút của nàng. Khi các đối thủ đều đã văng ra xa, nàng giơ tay lên bắt lấy cái bát mã não. Trong bọn Điểm Thương Bát Tiên chỉ có một người chết, sọ vỡ ra vì bị cái đánh trúng.

Hoa Tứ ngồi chồm hổm trên võng, há hốc mồm nhìn. Phong Lưu Lão Đồng và Thông Thánh Quán Chủ thất sắc nhìn nhau. Tiểu Miêu đã quay đi, cái áo sặc sỡ của nàng thấp thoáng một loáng đã mất hút.

- Võ công này là võ công gì thế?

Thông Thánh Quán Chủ lắc đầu đáp khẽ:

- Chưa từng thấy! Bần đạo chưa từng thấy!

Phong Lưu lão đồng nói:

- Võ công này giống như yêu thuật. Ngay khi đối đầu với y một chưởng ở ngoài cổng, ta đã biết y có yêu thuật. Cánh tay ta muốn rụng xuống đất mà mùi trầm hương bỗngưng sực nức. Xem ra tiểu tử tân bang chủ Cái Bang này còn đáng sợ hơn cả tiểu tử đã giao đấu với ta bằng Thập Lực Chỉ Thiên ở Thăng Long.

Lão đạo mắt nhìn lên bốn chòi canh, nói tiếp:

- Bọn quốc địch này rất ghê gớm!

Lão bỗng ngừng lại vì trên bốn chòi canh đều không còn một bóng người nào. Mặt nhợt đi, lão nhảy vọt qua hàng rào. lát sau lão lộ đầu lên trên chòi phía đông, Thông Thánh Quán Chủ cũng nhảy tới chòi phía nam.

Liệt Hỏa chân nhân đã lẩn trốn bây giờ mới lộ mặt ra, y đến trước võng Hoa Tứ, chấp tay xá một cái nói:

- Hoa Tứ tướng quân! Bọn quốc địch đang đốt phá kho lương trại ngựa.

Hoa Tư trợn mắt, trong không khí quả có phảng phất mùi khói của tranh tre. Điểm Thương Bát Tiên bắt đầu khóc rống lên. Ngoài lão đạo sĩ bị đánh chết, bảy người còn lại đều trúng đòn rất nặng. Hoa Tư vừa hoảng hốt vừa cúi kinh, hét lớn:

- Về mau! Về hang núi Yên Ngựa gặp vương gia mau!

Trong lúc vống đi, y hét lên chòi canh phía Bắc và phía Tây:

- Bọn đạo tướng chết cả rồi phải không? Bỏ các xác chết đó! Hai vị đạo trưởng mau đi với ta về hang núi Yên Ngựa!

Vống ra khỏi cổng, y bắt đầu nhìn thấy khói đen bốc cao trong các đám cây, có cả tiếng nổ lách tách của các ống tre. Gần như khắp bốn phía, lửa theo khói đen liếm nhanh lên trời như những cái lưỡi của ma vương.

oOo

Trong hang đá giam các tù nhân, quần hùng bỗng nghe tiếng hỏi vang như sấm:

- Có Kiếm Tiên Hồ Thiện Đạo trong này không?

Mã Lương ngồi gần cửa cất tiếng đáp:

- Không có Kiếm Tiên ở đây, chỉ có huynh đệ giang hồ bị bắt giam đã lâu ngày.

Bên ngoài có tiếng rơi rất nặng nề của tảng đá chắn cửa bị quăng đi, rồi tiếng nói:

- Hãy ra đi!

Quần hùng liền quờ quạng nối theo nhau ra cửa hang. Chỉ thấy lưỡi thép lướt qua mát rượi, dây trói đã bị cắt đứt. Từng người đưa tay lên gỡ khăn bịt mắt. Đã lâu không nhìn thấy ánh nắng mặt trời, ai nấy đều hoa mắt lên một lúc. Vừa định thần lại đã nghe thấy tiếng nói:

- Các huynh đệ chạy thẳng đường trước mặt không có cạm bẫy! Phía trước các huynh đệ có người của Cái Bang.

Tiếng nói này là của một nhân vật khô vãi, để râu ba chòm. Quần hùng nhiều người cùng la lên:

- Thần Long đại hiệp! Xin tạ ơn cứu mạng!

Thần Long Trần Vân giơ tay nói:

- Chớ đa lễ! Hãy chạy mau đi!

Sau lưng ông có tiếng nói lãnh lốt:

- Đại ca! Gia gia không bị giam ở đây. Chúng ta tiếp tục đi tìm!

Hiển nhiên đó là tiếng nói của Tuyệt Kiếm Giáng Tiên. Thần Long Trần Vân đáp:

- Được! Mê Hồn Cung Chủ và Kim Kiếm Sư Vương đang đốt phá khắp nơi, chỉ có hang núi Yên Ngựa là họ chưa tới, ta và ái thê mau đến đó!

Giáng Tiên đáp:

- Chúng ta hãy chấp cánh để đi cho mau!

- Được lắm!

Quần hùng đang chạy, có người quay cổ lại nhìn thấy Thần Long Trần Vân và Tuyệt Kiếm Giáng Tiên hai người nắm tay nhau cùng nhảy vút đi như một đôi phượng hoàng. Chân Thần Long vừa đặt xuống đất, ông đã ném vèo Giáng Tiên về phía trước. Người ông phóng lên theo vừa tới chỗ Giáng Tiên thì nâng đưa tay lên nắm lấy tay ông quăng vèo đi xa. Nối tiếp nhau hai cái bóng đen trắng bay lộn trên không như một cặp thần ưng. Lối đi chấp cánh này rất nhanh, cả hai người đều không có thì giờ để đặt chân xuống đất cùng một lúc. Gần như luôn luôn người họ bị quăng về phía trước như chim bay.

Trước hang núi Yên Ngựa, Trần Hưng Quốc đã đứng sững, kiếm tuốt khỏi bao. Mặt y trắng bệch, răng nghiến chặt, hai mắt lộ hung quang. Cao Ngạn và Nùng Đại Linh đứng sát bên người y vẻ mặt khẩn trương, không ngừng đảo mắt theo dõi các đám cháy. Bọn gia đình đã được lệnh liêu chết chữa cháy và Hồng Gia Tam Kiệt được lệnh chặn đánh vợ chồng Kim Kiếm Sư Vương, nhưng xem ra cơ đồ khó cứu vãn.

Tuyệt kiếm Giáng Tiên bỗng nhiên hiện ra trước mặt như từ trên trời sa xuống. Tiếp theo sau là Thần Long Trần Vân. Trần Hưng Quốc gầm lên:

- Các người...

Y định hỏi "Các người là ai mà cả gan chống phá cô gia?", nhưng Cao Ngạn và Nùng Đại Linh đã nhận ra Trần Vân. Cao Ngạn vội vòng tay nói:

- Vương gia! Đây là Thần Long đại hiệp, chưởng môn Hạ Long Môn và phu nhân.

Trần Hưng Quốc nhìn Thần Long một cái rồi quay sang chăm chú nhìn Tuyệt Kiếm Giáng Tiên. Cơn giận dữ của y bỗng như bọt tan trong biển nước, y nói:

- Té ra đây là Tuyệt Kiếm Giáng Tiên núi La Phù. Lời đồn của thiên hạ thật chẳng sai ngoa. Người đẹp đến thế này quả là một kỳ quan trong trời đất!

Giáng Tiên đỏ mặt nói:

- Núi La Phù vốn không giao thiệp với bọn vương hầu các người. Chúng ta đến đây để tìm gia gia của ta là Kiếm Tiên Hồ Thiện Đạo.

Nàng chỉ kiếm vào mặt Trần Hưng Quốc nói:

- Các người muốn hay không muốn, ta cũng vào lục soát trong động để tìm dấu vết của gia gia ta.

Mũi kiếm điểm vào yết hầu Trần Hưng Quốc, nàng quát:

- Dang ra!

Lưỡi kiếm như làn chớp bạc rạch một đường cung từ tả sang hữu khiến cả bọn Trần Hưng Quốc, Cao Ngạn đều nhảy tạt sang hai phía. Người Giáng Tiên đã theo kiếm lướt vào hang. Cao Ngạn và Nùng Đại Linh đều tức giận đến xanh mặt. Thân danh chưởng môn của hai đại phái mà bị một nữ nhân hậu bối uy hiếp đến thế thật khó nuốt. Trần Hưng Quốc thì trái lại, y tránh khỏi mũi kiếm của Giáng Tiên, trán rịn mồ hôi nhưng vẻ mặt lại lộ vẻ hoan hỉ chưa từng thấy. Y nói:

- Kiếm pháp La Phù Kỵ quả là thiên hạ vô địch!

Thần Long Trần Vân nhìn Trần Hưng Quốc không giấu được ngạc nhiên. Ông hỏi:

- Người có phải là người khùng không?

Trần Hưng Quốc sầm mặt đáp:

- Thần Long đại hiệp! Chớ nói hỗn xược như thế với cô gia! Dù cho người nổi tiếng là thần đao trong thiên hạ, người vẫn chỉ là hàng dân dã, không thể sánh ngang được hạng vương hầu. Đối với người, cô gia có điều úy kỵ, chẳng phải vì sợ đao pháp Bát Diệp Hoàng Hoa của người mà chính vì người đã lọt vào mắt xanh của biểu muội ta, trở thành giai tể của La Phù Sơn.

Giáng Tiên cất tiếng hỏi:

- Ai là biểu muội của người?

Nàng từ trong hang núi trở ra, sau khi lục soát khắp trong ngoài. Nghe thấy Trần Hưng Quốc nhận mình là biểu muội, mặt Tuyết Kiếm Giáng Tiên lại giận đỏ lên, tay nắm lấy chuôi kiếm. Nếu lúc này Trần Hưng Quốc chỉ thốt ra một câu nói bất chính, tính mạng y sẽ chấm dứt nhẹ nhàng hơn cả sợi tóc bay. Nhưng Trần Hưng Quốc cau mày lại, tỏ ra rất bất bình, y hỏi:

- Mẫu thân của biểu muội họ gì?

Giáng Tiên hơi ngẩn mặt ra, Trần Hưng Quốc hỏi tiếp:

- Phải chăng người tên gọi là Trần Di Hoa?

Giáng Tiên kinh ngạc đưa mắt nhìn Trần Vân, nàng hỏi lại:

- Phải thì sao?

Trần Hưng Quốc đáp:

- Cô mẫu Trần Di Hoa chính là em ruột của gia phụ. Tên gia phụ là Trần Di Ái.

Giáng Tiên và Trần Vân cùng sững sờ nhìn nhau. Lát sau Trần Vân khẽ hắng giọng:

- Té ra người là con trai của Trần Di Ái! Cái tên này thật chẳng vinh dự chút nào!

Trần Hưng Quốc quát lên:

- Chỉ nói bậy! Người chớ ỷ vào chỗ thân tình mà xúc phạm cô gia!

Trần Vân bất giác cười lớn, ông nói:

- Trong thiên hạ có nhiều người điên nhưng người thật xứng là hoàng đế của bọn ấy!

Trần Hưng Quốc dường như không thềm lý tới Thần Long Trần Vân nữa, y quay sang Giáng Tiên nói:

- Kiếm Tiên Hồ Thiện Đạo là chồng của cô mẫu Di Hoa. Đối với tiểu huynh, Kiếm Tiên vừa là bậc trưởng thượng vừa có tình huyền hệ thâm lương, chẳng bao giờ dám coi thường. Từ ngày rời đất Di về, tiểu huynh đã nhiều lần muốn tiếp xúc với người nhưng chẳng được. Cái chết của cô mẫu đã làm cho Kiếm Tiên không muốn nghe nói đến họ Trần nữa. Biểu muội nhớ lại xem! Đêm quyết đấu ở tháp Bình Sơn, tiểu huynh đã cho người ám phục. Nếu như người đánh đao hôm ấy không phải là biểu muội mà là Trần Vân thì vào lúc đôi bên giằng co ác liệt nhất, người của tiểu huynh đã ra tay cực nhanh giành phần thắng cho Kiếm Tiên và làm cho kiếm pháp La Phù Sơn nổi tiếng là độc bá trên giang hồ. Không ngờ biểu muội đến thay Trần Vân làm cho kế hoạch của tiểu huynh hỏng bét. Nhưng cũng may, sau cuộc quyết đấu lại xảy ra việc cô gái họ Giang đòi nợ máu. Người của tiểu huynh đã kịp ra tay cứu mạng Kiếm Tiên.

Giáng Tiên ngây mặt lặp lại:

- Té ra người đã cứu mạng cha ta!

Trần Hưng Quốc nói:

- Nhưng bao nhiêu khổ công xếp đặt của tiểu huynh đều vô ích. Long hổ chẳng quyết đấu, tiểu huynh chẳng có cơ hội để dương danh kiếm pháp La Phù Sơn là độc bá

trên giang hồ. Đến cái ơn cứu mạng dưới chân tháp Bình Sơn, Kiếm Tiên cũng cao ngạo không nhìn nhận, người tự loại bỏ danh hiệu Kiếm Tiên, coi như mình đã chết.

Thần Long Trần Vân bỗng hừ lên một tiếng nói:

- Té ra chính người xếp đặt việc Long Hồ quyết đấu! Chính người mạo danh ta viết thư khiêu khích Kiếm Tiên làm cho Giang Kim chết uổng mạng.

Trần Hưng Quốc cười nhạt đáp:

- Bậc đế vương mưu toan việc lớn chẳng hiềm các tiểu tiết.

Y vung tay chân, càng nói càng phấn khích, khiến bọt mép văng tứ tung:

- Dân dã không có quyền nghị luận việc đế vương! Chí lớn của ta bao trùm cả thiên hạ, sá chi đến chuyện nhân nghĩa thường tình!

Thần Long Trần Vân bật tiếng cười ha hả. Ông nói:

- Người tên gì?

Trần Hưng Quốc đáp:

- Võ Thánh Vương Trần Hưng Quốc! Nhưng đó chỉ là danh hiệu của ta ở đất Di. Mai đây, khi quét sạch dấu vết Đông A, ta sẽ là hoàng đế của các người.

Trần Vân nói:

- Người ôm mộng đế vương, đó chẳng phải là chuyện lạ! Thiên hạ đều cầu mong làm việc phi thường. Nhưng người có gì hơn dân dã, ngoại trừ tham vọng cướp đoạt cả thiên hạ về tay người? Dân dã không phải là người biết hạnh phúc và đau khổ hay sao? Kẻ nông phu chân lấm tay bùn cũng biết thương yêu, đùm bọc ái ân của y. Kẻ ngu phụ ở dân gian cũng biết âu yếm, dạy dỗ con cái nên người hữu dụng. Người khác gì họ? Người chỉ khác ở chỗ phẩm chất đê tiện, mưu mô ác độc, giấu bộ mặt thật của người dưới những từ hoa mỹ, khoa trương. Sự thật thì nhân phẩm của người chẳng bằng Giang Kim, chẳng bằng Giang Oanh Oanh. Ở Hạ Long Môn, những kẻ như người đều bị treo cổ trên cột buồm cho chim biển phanh thây.

Mắt Trần Vân quắc sáng, tay ông đã nắm lấy cán đao. Nhưng Giáng Tiên đưa tay ra nói:

- Đại ca! Y là người khùng!

Nàng quay đi, tay vẫn nắm tay Trần Vân nói thêm:

- Gia gia chẳng có ở đây, chúng ta đi thôi!

Trần Hưng Quốc giậm chân gọi:

- Biểu muội! Nên ở lại thương nghị!

Giáng Tiên đáp:

- Ta chẳng có việc gì thương nghị với người!

Trần Hưng Quốc bước tới nói:

- Biểu muội! Kiếm Tiên Hồ Thiện Đạo đã tuyệt tích. Kiếm pháp La Phù Sơn bây giờ chỉ còn biểu muội nắm được tinh hoa. Nếu biểu muội hợp tác với tiểu huynh chắc chắn chúng ta sẽ làm nên đế nghiệp.

Giáng Tiên ngạc nhiên nhìn Trần Hưng Quốc rồi hỏi Trần Vân:

- Đại ca! Y nói gì thế?

Trần Hưng Quốc khẩn thiết nói:

- Biểu muội! Đây chẳng phải là chuyện mơ mộng điên khùng. Nước Việt thời xưa bị nước Ngô đánh bại, bắt mất vua. Người Việt chỉ nhờ thần nhân dạy Việt Nữ Kiếm mà đứng dậy được, hạ thành nước Ngô, giết vua Ngô Phù Sai. Biểu muội hãy ở lại với tiểu huynh, truyền kiếm pháp La Phù cho đội dũng sĩ ba ngàn người của tiểu huynh, sai chúng hạ sát các vương hầu tướng lĩnh của triều đình từ Thăng Long đến các lộ. Quân triều đình khi đó như rắn không đầu, ta chỉ cần đại binh đánh dốc một trận là tan. Ở mặt biển, vua Nguyên sẽ cho tiểu huynh mượn quân và chiến thuyền đổ vào Vân Đồn, Đông Bộ Đầu và cửa sông Thiên Mạc, quét sạch thủy quân của Hưng Đạo vương, bắt hết lũ tàn quân đem chém. Sự nghiệp của chúng ta sẽ rất lớn!

Giáng Tiên lắc đầu đáp:

- Người đúng là một tên khùng! Ta là nữ nhi, chỉ muốn đẻ thật nhiều con để nhìn chúng đùa chơi, kêu ta là má má.

Nàng vừa cất bước đi vừa cười giòn giã, tay vẫn không rời cổ tay Trần Vân. Đi một quãng xa rồi nàng mới buông cổ tay ông nói:

- Cảm ơn đại ca đã nể mặt tiểu muội, không rút đao ra!

Trần Vân hừ một tiếng nói:

- Y là biểu ca của tiểu muội, ta muốn chém y cũng ngại ngần.

Giáng Tiên nói:

- Nếu Trần Hưng Quốc chẳng hồi tâm chắc y cũng sẽ chết tức tưởi như gia gia của y. Ngay lúc này các nhân vật giang hồ bị y bắt giam đã rất căm giận, muốn phanh xé y làm trăm mảnh. Tiểu muội chẳng muốn đại ca dính tay vào máu của dòng họ Trần Di.

Có lẽ đó là một dòng họ chẳng ra gì, nhưng trong họ ấy có một người mà tiểu muội suốt đời tưởng nhớ.

- Tiểu huynh hiểu rồi!

Giáng Tiên lắc đầu đáp:

- Không! Đại ca chưa hiểu hết đâu! Gia gia rất bi quan về cuộc tình duyên ngăn ngủi của mình. Gia gia không tin rằng má má thật lòng yêu thương gia gia. Bởi vì má má đến núi La Phù có ý định rõ ràng là lấy trộm kiếm phổ. Cho đến lúc chết má má vẫn không hề hối hận về việc mình làm.

Trần Vân nói:

- Chuyện này thật khổ tâm cho Kiếm Tiên!

Giáng Tiên nói:

- Có điều tiểu muội không hiểu được, đó là tại sao họ Trần Di lại thiết tha coi trọng kiếm pháp La Phù Sơn đến thế? Kiếm phổ họ đã lấy trộm năm xưa không đủ cho họ tự luyện lấy võ công hay sao?

Trần Vân chậm rãi đáp:

- Kiếm phổ có thể bị thất lạc, điều này tiểu huynh không rõ. Còn việc thiết tha coi trọng kiếm pháp La Phù Sơn thì dễ hiểu thôi. Năm trước, nhân đi tìm “thung lũng Tiếng Dội” của Cao Biền, tiểu huynh đã lên Tây Bắc, gặp nhiều cao thủ tứ xứ. Họ đều biết tiếng kiếm pháp La Phù Sơn và nói rằng tiếng đồn về tám mươi một chiêu kiếm La Phù vang khắp Trung Nguyên, xa tới đại mạc phía Bắc và núi Côn Luân ở phía Tây. Có người còn nói rằng kiếm pháp ấy vốn là Tuyết Sơn thần kiếm, tuyệt học bí truyền của các Đại Tư Tế đạo Ca Ly, bên Tây Vực.

Giáng Tiên cười hỏi:

- Đại ca có thấy tiểu muội có nét gì giống người Tây Vực không?

Câu hỏi này khiến Trần Vân sửng sốt. Giáng Tiên vốn rất yêu kiều, mỹ lệ, nhưng nay nhìn kỹ thì quả thật nàng có những đặc điểm của của cặp mắt, sống mũi rất giống người Thiên Trúc ở vùng Tuyết Sơn.

Giáng Tiên nói:

- Tầng tổ mẫu của tiểu muội là Đại Tư Tế của đạo Ca Ly ở Tuyết Sơn. Theo đạo này các Đại Tư Tế đều là trinh nữ được tuyển lựa từ nhỏ, nuôi dưỡng và huấn luyện bí mật trong đền thờ và chỉ xuất hiện trong những buổi lễ đặc biệt hiến máu người. Chính Đại Tư Tế sẽ phán quyết, chỉ định các tội nhân sẽ bị hành quyết để tế thần. Không rõ vì

sao tăng tổ mẫu đã rời bỏ Tuyết Sơn để lấy chồng ở núi La Phù. Tăng tổ phụ của tiểu muội vốn là một người học trò, không biết võ công. Chính tăng tổ mẫu truyền Tuyết Sơn thần kiếm cho họ Hồ. Theo truyền thuyết thì tăng tổ mẫu rất lạnh lùng, không ưa con gái, chỉ có con trai được học võ công của bà. Đến đời nội tổ của tiểu muội, tuyết học bí truyền đó mới được ghi lại thành La Phù kiếm phổ. Nhưng cũng chỉ có gia gia là con trai được học, hai cô mẫu Trưởng Hoa, Xử Nữ thì được gửi lên núi Ba Vì, theo môn phái khác. Gia gia chỉ có tiểu muội là con độc nhất, nếu tuyết nghệ không truyền thì kiếm pháp của họ Hồ đến gia gia là mai một. Lễ thứ hai là gia gia muốn làm toại nguyện má má ở tuổi vàng. Má má hy sinh cả xuân sắc và thân mệnh chỉ vì kiếm phổ của La Phù Sơn. Nay gia gia đem kiếm phổ ấy dạy tiểu muội cũng gần giống như tặng kiếm pháp ấy cho họ Trần Di, vì tiểu muội do má má sinh ra, tất cũng có một nửa máu của họ Trần Di trong người.

Trần Vân cười nói:

- Quả thật là duyên trời! Tiểu huynh chưa từng tới Tuyết Sơn mà có được ái thiê là người Thiên Trúc.

Thốt nhiên ông ngừng lời, chỉ tay xuống thung lũng. Đó là chỗ cặp ngựa của Thần Long Trần Vân và Tuyết Kiếm Giáng Tiên đang gặm cỏ. Cách đó không xa, một người đang múa kiếm loang loáng trong ánh nắng. Người này cưỡi trần, da trắng bệch, tóc râu đều dài và bạc như cước, cánh tay trái bị cụt đến trên cùi chỏ còn quấn vải. Giáng Tiên bỗng kêu lên:

- Đại ca! Đây chính là kiếm pháp của La Phù Sơn!

Nàng bèn nắm tay Trần Vân cùng nhảy xuống thung lũng. Quái nhân đang múa kiếm liền dừng lại hỏi:

- Các người đến nhìn trộm kiếm pháp của lão gia ư?

Giáng Tiên cười nhạt đáp:

- Kẻ trộm không phải là chúng ta đâu!

Nàng bảo Trần Vân:

- Đại ca! Chúng ta mới nhắc đến việc La Phù kiếm phổ bị mất trộm. Người học trộm kiếm pháp này tất có liên quan đến vụ trộm hai mươi năm trước.

Mặt quái nhân bỗng tái nhợt đi. Lão lùi lại một bước, thủ kiếm quyết, hỏi lớn tiếng:

- Các người là ai?

Giáng Tiên đáp:

- Người La Phù Sơn nói chuyện La Phù Sơn! Chính chúng ta muốn biết người là ai? La Phù kiếm phổ hiện nay ở đâu?

Quái nhân xoa tay nói:

- Người là nữ nhân, chẳng đủ tư cách để nói đến La Phù kiếm phổ!

Lão chỉ Trần Vân nói tiếp:

- Người kia là người ngoài, chẳng liên quan gì đến kiếm pháp La Phù Sơn!

Trần Vân nói:

- Xem ra tiên sinh biết rất rõ tôn chỉ của núi La Phù.

Quái nhân đáp:

- Tất nhiên là ta biết rõ. Biểu muội Trần Di Hoa của ta đã chết ở núi La Phù vì kiếm phổ ấy. Nếu Kiếm Tiên Hồ Thiện Đạo chịu truyền kiếm pháp cho Di Hoa thì biểu muội của ta đâu phải liều mạng lấy trộm kiếm phổ giao cho ta.

Giáng Tiên quắc mắt lên, nàng hỏi giật giọng:

- Người là ai? Kiếm phổ đâu?

Mũi kiếm của nàng điểm tới như một chùm sao tung tóe. Quái nhân vùng kiếm chống đỡ. Hai lưỡi kiếm như hai con rồng bạc vun vút quấy mình, một bên Đông, một bên Tây, hung hiểm chẳng kém gì nhau. Tuyệt Kiếm Giáng Tiên buột miệng khen:

- Giỏi lắm!

Bất ngờ người nàng nghiêng theo đường kiếm chém từ dưới lên trên. Đây là một chiêu kiếm rất đẹp. Giáng Tiên đứng trên một chân, cử động của cánh tay vùng rộng đúng như thiên nữ rắc hoa. Nhưng mũi kiếm vừa bay tới tầm mắt, vạt áo của Giáng Tiên bỗng phát phới. Chân nàng bước lên, lưỡi kiếm đã phạt trở xuống nhanh như điện chớp. Quái nhân hét lên một tiếng, nhảy lùi lại nhưng cả chòm râu dài đã bị chém đứt, bay tơi tả. Lão kêu ối chà, mặt sững ra, mắt mở lớn. Bỗng nhiên lão bật cười ha ha:

- Hay thật, hay thật! Cách biến chiêu tài tình này đúng là La Phù kiếm pháp chân truyền, nay ta mới biết. Đang là chiêu Thiên Nữ Tán Hoa mà đường kiếm phạt ngược xuống thành chiêu Lăng Tử Hồi Đầu nhanh đến thế vì người chuyển kiếm sang tay trái, khiến ta suýt mất mạng.

Giáng Tiên cười nhạt nói:

- La Phù kiếm pháp vốn dùng cả hai tay. Người học trộm kiếm phổ, chẳng được chân truyền nên mới lấy làm lạ.

Quái nhân nhìn xuống cánh tay trái bị cụt, mặt nhăn lại vừa uất hận vừa tuyệt vọng. Lão cầm thanh kiếm xuống đất nói:

- Ta khổ luyện hai mươi năm té ra là công dã tràng! Ôi! Tội nghiệp Di Hoa, biểu muội của ta đã chết uống trên núi La Phù. Bản thân ta bị ác tặc Huyền Không Động chặt mất cánh tay cũng chỉ vì không biết chuyển kiếm sang tay trái để đỡ cây tam tiết côn của y. Ôi! Biểu muội! Lý Dững Tâm này có sống thêm cũng uống mà thôi!

Giáng Tiên chỉ gươm vào ngực Lý Dững Tâm hỏi:

- Nói mau! Kiếm phổ nay ở đâu?

Lý Dững Tâm nhìn xuống mũi kiếm nhưng lòng lão chán nản đến cực độ, chẳng quan tâm đến chết sống nữa, lão nói:

- Kiếm phổ đã trở về Tuyết Sơn. Năm xưa, khi được biểu muội ta ném cho kiếm phổ, ta đã tức khắc trốn đi, ngược dòng sông Hồng sang đất Thục để đến Tuyết Sơn. Dọc đường ta vừa đi vừa học, đến Tuyết Sơn đã thuộc lòng tám mươi một chiêu. Nhưng ta biết rằng chỗ bí ảo của võ công ta chưa lãnh hội được. Tuyết Sơn chính là chỗ ta có thể tham khảo kiếm pháp tận gốc. Ta không ngờ môn phái Tuyết Sơn rất thâm độc. Mụ Đại Tư Tế ở đền thờ Cao Ly đã đoạt lấy kiếm phổ, sai bọn côn đồ ném ta xuống hố băng đang tan. Ta bị băng và nước đẩy trôi xuống lòng đất sâu hàng nghìn trượng. Và suốt hai mươi năm ta luyện kiếm trong cái nhà mồ lạnh buốt ấy, chẳng nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Giáng Tiên hỏi:

- Tại sao mẫu thân của ta lại lấy trộm kiếm phổ giao cho người?

Lý Dững Tâm giương cặp mắt lên nhìn Giáng Tiên. Dưới ánh nắng, cặp mắt lão trắng dã, tròng đen đã biến thành xám nhạt vì sống trong đêm tối lâu năm. Lão nói:

- Di Hoa là mẫu thân người ư? Té ra Hồ Thiện Đạo đã truyền kiếm pháp La Phù cho con gái y!

Lão chua chát bật lên tiếng cười ha ha một hồi rồi quát lên:

- Vì sao mẫu thân người giao kiếm phổ cho ta ư? Vì họ Lý và họ Trần Di đều có chung một mối hận với Trần Thủ Độ. Ta là vị hoàng thân cuối cùng của nhà Lý không bị Trần Thủ Độ chôn sống trong ngày hội thề. Cô mẫu của ta kết hôn với ông ngoại của người. Dòng họ Trần Di thì bị Trần Thủ Độ nghi kỵ, ghét bỏ, cho rằng chỉ có một nửa mang dòng máu họ Trần, nửa kia là Thoán Bạc man di, phản phúc. Chúng ta quyết chẳng đội trời chung với triều đình Đông A!

Trần Vân bước tới nói:

- Ái thê! Hôm nay chúng ta gặp quá nhiều người điên. Để mặc lão ở đây, chúng ta lên đường thôi!

Lý Dũng Tâm phần nộ quát lên:

- Ta điên ư? Ta sẽ giết các người! Ta sẽ giết tất cả các người sau khi đào mả Trần Thủ Độ, ném xương cho chó rừng nhai. Ta sẽ xử trảm các người, treo cổ các người, chém ngang lưng các người, cho bốn ngựa xé xác các người làm bốn mảnh, ha ha...

Tiếng gào thét của lão vang động, lẫn với tiếng cười khoái trá.

Đôi ngựa đã đi xa một quãng, từ con dốc soải thấp nhảy lên đồi. Thần Long Trần Vân nói:

- Hiền muội! Té ra Lý Dũng Tâm đã giao chiến với Lữ Hùng, đệ tử Huyền Không Động. Lão bị chặt mất tay trái, chẳng có hy vọng gì luyện La Phù kiếm pháp được tới mức thuần thục.

Giáng Tiên buồn bã nói:

- Tiểu muội đang nghĩ tới gia gia. Thật tội nghiệp gia gia, người yêu thương má má đến thế mà má má chỉ lo việc lật đổ nhà Trần, còn tâm trí đâu mà để ý đến tình cảm của gia gia. Thế mà má má đã sinh ra tiểu muội. Chẳng biết khi tiểu muội còn nhỏ, người có xót thương tiểu muội một chút nào không?

Trần Vân trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Hiền muội! Hôm chúng ta ngồi chung trên lưng ngựa lần đầu tiên, hiền muội đã bảo ta phải quên đi chuyện cũ để từ nay chỉ chia ngọt sẻ bùi với một mình hiền muội thôi. Hôm nay ta nhắc lại với hiền muội cũng câu nói ấy. Chuyện cũ đã hai mươi năm, hiền muội chớ quan tâm đến nữa! Hiền muội muốn có nhiều con, nhìn chúng vui đùa, gọi hiền muội là má má thì chúng ta nên về Hạ Long Môn. Hiền nay nhạc phụ đã cố ý xa lánh giang hồ thì không ai có thể tìm ra. Mai một đây có thể có một ngày người nhớ thương hiền muội, sẽ đột ngột ghé thăm Thần Long Cung.

Giáng Tiên đáp:

- Vậy thì chúng ta nên về Hạ Long Môn đợi gia gia!

- o O o -